

ved Regulering og Vedligeholdelse af offentlige Vandløb skal afholdes helt og holdent af Kommunens Kasse.

Endvidere lovfæster man den nu fulgte administrative Praksis, at der i visse Tilfælde kan ydes Tilskud af saavel Stat som Kommune til Reguleringen af særlige Vandløbsstrækninger.

En Nydannelse er Forslaget i § 20, Stk. 3, hvorefter *en Lodsejer kan kræve sin Ejendom holdt uden for en Regulering*, saafremt det kan lade sig gøre uden at forøge Udgifterne for de andre Lodsejere eller forringe Reguleringens Nyttevirkning for disse.

I Loven af 19. April 1907 omhandles alle Bestemmelser om Dræning og Afledning af Spildevand under eet. Denne Sammenblanding af de to Forhold har i Praksis voldt en Del Ulemper, og da der er en ubetinget Forskel mellem de to Forhold, har man i Forslaget henført Dræning til Afsnittet om Regulering af private Vandløb. I dette Afsnit er — i Overensstemmelse med, hvad Vandløbskommissionens Flertal foreslog — *Kredsen af de Lodsejere, som skal bidrage til Arbejdets Udførelse, blevet udvidet*. I Loven af 1880 lægges Udgiften hertil udelukkende paa Bredejerne, og i Loven af 1907 lægges Byrden paa de Lodsejere, der ønsker Anlæggets Udførelse. En Del af disse Arbejder kan imidlertid virke til Gavn for en videre Kreds af Lodsejere, disse andre Lodsejere skal derfor deltage i Udgifterne i Forhold til deres Nytte og Interesse, naar Vandløbsretten skønner, at de har betydende Interesse i Arbejdets Udførelse.

I *Kapitel VII* er samlet alle Bestemmelser om *Vandløbenes Vedligeholdelse*; men man har bibeholdt den nuværende Sondring mellem Vedligeholdelse af offentlige og private Vandløb, idet Kredsen af de vedligeholdelsespligtige Lodsejere er noget forskellig.

Kapitel VIII indeholder Bestemmelserne om *Vandingsanlæg, Fiskedamme* og anden videregaaende Benyttelse af Vandet. For saa vidt angaar Vandingsanlæg, er den væsentligste Nydannelse Forslaget i §§ 40—41, hvorefter Vandingsvand fortrinsvis tilkommer de Lodsejere, som har Pligt til